

Sygn. akt VI Ka 343/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2021 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Tomasz Skowron

Protokolant Agnieszka Telega

przy udziale prokuratora Prokuratury Rejonowej w B.K. K.

po rozpoznaniu w dniu 10 sierpnia 2021 r.

sprawy L. K. ur. (...) w B.

s. J., W. z domu K.

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 24 marca 2021 r. sygn. akt II K 856/18

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego L. K.;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze, w tym 150 złotych opłaty.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 343/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie			

wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Bolesławcu z dnia 24 marca 2021r. sygn. akt II K 856/18	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	
1.3. Granice zaskarżenia	
1.3.1. Kierunek i	

zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy		

	prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		L. K.	Dotychczasowa niekaralność oskarżonego	Karta karna	263
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1	Dane o karalności	Dokument sporządzony przez właściwą instytucję, brak jest jakichkolwiek powodów do kwestionowania jego wiarygodności.	
<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		

a	art. 5 § 2 k.p.k. polegające na rozstrzygnięciu nie dających się rozstrzygnąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, pomimo logicznego i spójnego ze sobą ciągu zdarzeń przedstawionych w dokonanej przez oskarżonego rekonstrukcji faktów, które poprzedzały interwencję funkcjonariuszy policji, gdy dodatkowo wynikająca z wyjaśnień oskarżonego wersja wydarzeń, uwiarygodniona została zeznaniami obiektywnych dla sprawy świadków S. K., O. R. oraz D. K. co czyni ją znacznie bardziej prawdopodobną od wersji przebiegu zdarzeń uznanej przez Sąd za stan faktyczny pomimo braku oparcia jej na jakimkolwiek materiale dowodowym	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
---	--	--	--

	<p>taką wersję potwierdzającym i w konsekwencji uznaniu jej za uzasadniającą oskarżenie L. K. winnym popełnienia czynu z art 178 § 1 k.k. a co za tym idzie wydanie będącego przedmiotem zaskarżenia orzeczenia w budzącym sprzeciw obrony brzmieniu.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw do skutecznego formułowania zarzutu obrazy art.5§2k.p.k. przedstawionego w pkt a. apelacji obrońcy oskarżonego.</p> <p>Przypomnieć trzeba, że zasada wyrażona w przepisie art.5§2k.p.k. ma zastosowanie wówczas jedynie, gdy nie można było wyjaśnić</p>			

występujących w sprawie wątpliwości. Podkreślenia wymaga nadto, że żądane przez przepis art.5§2k.p.k. wątpliwości muszą mieć obiektywne uwarunkowania i muszą być stwierdzone przez sąd rozstrzygający sprawę. Naruszenie wyżej wskazanej zasady jest możliwe bowiem tylko i wyłącznie wówczas, gdy sąd orzekający rzeczywiście powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, a wobec niemożności ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Wyrażona w art.5§2k.p.k. zasada nie nakłada w żadnej mierze na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy

stan dowodów
nie pozwala na
ustalenie faktów.
Stanowczo
trzeba
stwierdzić, że
tego rodzaju
sytuacja nie
wystąpiła w
przedmiotowej
sprawie, a zatem
brak było
podstaw do
formułowania
zarzutu obrazy
powołanego
przepisu.

Dla oceny, czy
nie został
naruszony zakaz
in dubio pro
reo nie są
miarodajne
wątpliwości
zgłaszane przez
stronę, ale
jedynie to, czy
orzekający w
sprawie sąd
(nie zaś
strona procesu)
rzeczywiście
powziął
wątpliwości, co
do treści ustaleń
faktycznych lub
wykładni prawa
i wobec braku
możliwości ich
usunięcia
rozstrzygnął je
na niekorzyść
oskarżonego,
względnie czy w
świetle realiów
konkretnej
sprawy
wątpliwości
takie powinien

powziąć.
Powyższe wątpliwości odnoszą się więc między innymi do sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynikają różne wersje, a żadnej z nich nie daje się wyeliminować drogą dostępnej weryfikacji. Nie należą natomiast do nich wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który takiego waloru nie ma (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z 22.12.1010r. sygn. akt IIKK 308/10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 23.03.2011r. sygn. akt IIKa 468/10).
Innymi słowy, stosowanie art.5§2k.p.k. znajduje zastosowanie dopiero wtedy, gdy możliwość

pewnych ustaleń
 za pomocą
 swobodnej
 oceny dowodów
 zostaje
 wyczerpana.
 Sytuacja
 równoznaczna z
 „nie dającymi
 się usunąć
 wątpliwościami”
 jest kategorią
 obiektywną w
 tym sensie, że
 zasady
 logicznego
 rozumowania,
 doświadczenia
 życiowego lub
 wiedzy nie
 pozwalają
 ustalić
 określonego
 faktu. Nie ma
 to zatem nic
 wspólnego z
 subiektywnymi
 ocenami strony
 procesowej
 (vide: wyrok
 Sądu
 Apelacyjnego we
 Wrocławiu z
 31.01.2012r.
 sygn. akt II AKa
 403/11).

Lp.	Zarzut		
b	art. 7 k.p.k. poprzez uznanie za jedynie wiarygodny opisu sytuacji związanej z przebiegiem interwencji przeprowadzonej przez	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

funkcjonariuszy
policji wobec L.
K.
przedstawionego
przez świadków
B. Z. i B. S. -
funkcjonariuszy
policji, którzy
dokonali
interwencji
wobec
oskarżonego,
podczas gdy ich
wiarygodność
nie jest poparta
żadnymi innymi
dowodami, a
jedynie wynika
z woli uznania
za takowy przez
Sąd pomimo
wewnętrznych
sprzeczności
owego opisu
ze sobą, tj.
sprzeczności
zeznań B. Z. z
zeznaniem B. S.,
jak i z zupełnie
logicznymi i
spójnymi
wyjaśnieniami
dotyczącymi
wspomnianych
powyżej kwestii
przedstawionymi
przez
oskarżonego
oraz
przedstawiającymi
podobną wysoką
wartość
dowodową
zeznaniem
innych
świadków, tj. K.
S., O. R., D. K.
oraz J. A., co
doprowadziło w
efekcie finalnym

	Sąd do błędnego przekonania co do sprawstwa oskarżonego.		
Lp.	Zarzut		
c	art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków K. S., O. R., B. Z. oraz B. S. w zakresie dotyczącym położenia auta oskarżonego podczas dokonywanej przez funkcjonariuszy policji interwencji - co miało wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń co do sprawstwa oskarżonego, w tym przede wszystkim wypełnienia przez oskarżonego znamienia czynu określonego w art. 178a § 1 k.k., tj. „kierowania pojazdem”.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Związłe powodach	o		

<p>uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Odnosnie zarzutów wymienionych w pkt b i c apelacji obrońcy oskarżonego stwierdzić należy, że również one są niezasadne.</p> <p>Art. 7 k.p.k. (określający zasadę swobodnej oceny dowodów) stanowi, że organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego</p> <p>Przekonanie sądu orzekającego o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności</p>	

innych pozostaje pod ochroną wskazanego przepisu tylko wtedy, gdy: a) jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.), i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), b) stanowi wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), c) jest wyczerpujące i logicznie - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - umotywowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Pogląd taki, który Sąd Okręgowy w całości podziela, wyraził Sąd Najwyższy w nadal aktualnym wyroku z dnia 22 lutego 1996 r., sygn. akt II KRN

199/95 (OSN
PiPr

1996/10/10;

por. także -
wyrok SN z dnia
16 grudnia 1974
r., sygn. akt Rw
618/74, OSNKW
1975/3-4/47;
wyrok SN z
dnia 9 listopada
1990 r. ,
sygn. akt WRN
149/90, OSNKW
1991/7-9/41).

Zarzut obrazy
art. 7 k.p.k. nie
może
sprowadzać się
do samej
polemiki z
ustaleniami
sądu, lecz musi
prowadzić do
wykazania
jakich
konkretnie
uchybień w
zakresie zasad
logicznego
rozumowania
dopuścił się Sąd
I instancji w
ocenie
zebranego
materiału
dowodowego.

Sama możliwość
przeciwstawienia
ustaleniom Sądu
I instancji
odmiennego
poglądu nie
może zaś
prowadzić do
wniosku o
popelnieniu
przez ten Sąd
błędu w

ustaleniach
faktycznych.

(por. wyrok SN
z dnia 20
lutego 1975r. w
sprawie II KR
355/4, OSNPG
1975/9/84).

Zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych nie
może również
sprowadzać się
wyłącznie do
odmiennej
oceny materiału
dowodowego.

Jak wyżej
zostało to
podkreślone
powinien
polegać na
wykazaniu,
jakich uchybień
w świetle
wskazań wiedzy
i doświadczenia
życiowego
dopuścił się sąd
w dokonanej
przez siebie
ocenie materiału
dowodowego.

(por. wyrok SN z
dnia 22 stycznia
1975 r., I KR
197/74, OSNKW
1975 r., z.
5, poz. 58).

Zarzut błędu
w ustaleniach
faktycznych
może zaś być
wywodzony z
błędnej oceny
materiału
dowodowego, a
nie odwrotnie.

(por. wyrok SA

w Katowicach
z dnia 21
maja 2009 r.,
sygn. akt II
AKa 120/09,
Prok. I Pr. –
wkl. 2010/4/28;
wyrok SA w
Krakowie z dnia
19 maja 2009
r., sygn. akt II
AKa 73/09, KZS
2009/9/52).

Wniesiona przez
obrońcę
oskarżonego
skarga
apelacyjna
zawiera typową
polemikę z
ustaleniami
sądu oraz oceną
zgromadzonego
w niniejszej
sprawie
materiału
dowodowego.

Wbrew
twierdzeniom
autora apelacji
sąd rejonowy
dokonał
prawidłowej
oceny zeznań
świadców B. Z.
i B. S.. Słusznie
podkreślił, że
świadcowie ci
jako osoby
wykonujący
swoje normalne
czynności
służbowe
(funkcjonariusze
policji) nie byli
zainteresowani
w
przedstawianiu

relacji niekorzystnej dla oskarżonego. Nie dostrzegł sąd odwoławczy aby przedstawiane przez tych świadków relacje zawierały opisy wewnętrznie sprzeczne ze sobą. Nie budzi jakichkolwiek wątpliwości dokonana przez sąd meriti ocena zeznań świadka K. S.. Trafnie sąd ten zauważa, że stanowcze stwierdzenie świadka na rozprawie w dniu 29 maja 2019r., że oskarżony w trakcie interwencji policjantów nie ruszał autem jest niewiarygodne i sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Logiczne bowiem jest, że zdarzenia pamięta się najlepiej bezpośrednio po zdarzeniu a nie z upływem czasu.

W sposób właściwy sąd I instancji ocenił również zeznania

świadka O. R..
Sam fakt, że
świadek ten
przyjął od
oskarżonego
pieniądze (w
związku ze
spotkaniem w
sprawie
składania
zeznań) pozwala
na powzięcie
wątpliwości co
do bezstronności
relacji tego
świadka.

Odnosząc się do
oceny zeznań
świadka D. K.
stwierdzić
należy, że Sąd
Rejonowy nie
odmówił
wiarygodności
jego zeznaniom.
Trafnie
zauważył, że
świadek ten
przebywając pod
wiatą na
przystanku
autobusowym
miał częściowo
ograniczone pole
widzenia,
potwierdził fakt
wydobywania się
z auta głośnej
muzyki, nie
słyszał rozmowy
pomiędzy
policjantami a
oskarżonym. W
trakcie
interwencji
policjantów udał
się razem z O.
R. do sklepu.
Tym samym

nie sposób jest
uznać (jak chce
tego apelujący),
że zeznania
tego świadka
potwierdzają
wyjaśnienia
oskarżonego.

Nie dostrzegł
sąd odwoławczy
również
jakichkolwiek
nieprawidłowości
w dokonanej
przez Sąd
Rejonowy ocenie
zeznań świadka
J. A. –
pracownika
ochrony na
parkingu
policyjnym, na
który
przekazano auto
należące do
oskarżonego.

Zeznania tego
świadka o tym
że w aucie
było czysto i
automatycznie
po otwarciu
drzwi włączało
się radio nie stoi
w sprzeczności
z tym, że
policjanci
wyczuli woń
alkoholu od
oskarżonego i
zauważyli że
miał ślady
moczu i
wymiocin na
odzieży.

W konsekwencji
prawidłowo sąd
ocenił

<p>wyjaśnienia oskarżonego odmawiając im wiary zarówno co do tego jak opisywał powody, dla których znalazł się nietrzeźwy w samochodzie przy ul. (...) w B., jak również co do jego zachowania w trakcie interwencji policji. Kompletnie alogiczne jest przyjęcie, że oskarżony pozostawił zepsuty samochód na drodze i udał się do restauracji spożywać alkohol, a następnie pojawił się w nim przyjeżdżając taksówką po klucze od mieszkania, w którym przebywała jego matka.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

zarzucanego mu czynu.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Powyżej już wskazano powody, dla których sąd odwoławczy nie uznał za zasadne zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego. Tym samym zawarty w apelacji wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie L. K. od popelnienia zarzucanego mu czynu nie zasługuje na uwzględnienie.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
1.		
Zwięźle o powodach		

uwzględnienia okoliczności		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Orzeczenie o sprawstwie i winie oskarżonego L. k.oraz wymierzona mu kara		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Wcześniej już wskazano powody nie uwzględnienia zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego. Sąd Rejonowy dokonując oceny materiału dowodowego zebranego w niniejszej		

sprawie nie
dopuścił się
obrazy
jakichkolwiek
przepisów
postępowania.
Przede
wszystkim zaś
respektował
kryteria oceny
dowodów
zawarte w art.
7 k.p.k. W
związku z tym
poczynione
przez ten sąd
ustalenia
faktyczne należy
uznać za
prawidłowe.
Prawidłowo sąd
I instancji
przyjął, że już
samo
zachowanie
oskarżonego w
momencie
przyjazdu na
miejsce
zdarzenia policji
wyczerpuje
znamiona
kierowania
samochodem w
ruchu lądowym
w stanie
nietrzeźwości.
To że oskarżony
w tym czasie
znajdował się w
stanie
nietrzeźwości
nie budzi
jakichkolwiek
wątpliwości.
Przestawione
przez
oskarżonego
powody, dla
których znalazł

się w takim
stanie w
samochodzie w
trakcie
przyjazdu policji
słusznie nie
zyskały
akceptacji sądu.
Tym samym
nie ma innej
możliwości jak
przyjęcie, że
oskarżony w
takim właśnie
stanie kierował
swoim
samochodem, a
w trakcie jazdy
zatrzymał się na
ul. (...) i zasnął za
kierownicą.

Reasumując
stwierdzić
należy, że sąd
rejonowy
prawidłowo
przyjął, iż
zachowanie
oskarżonego
wyczerpało
znamiona
występku z art.
178a§1 k.k.

Wymierzona
oskarżonemu
kara odpowiada
wszelkim
dyrektywom
wymiaru kary
z art. 53
k.k. podobnie
jak i orzeczone
w stosunku do
niego środki
karne. W tej
sytuacji nie
sposób jest
uznać, że są one

<p>rażąco niewspółmiernie surowe.</p> <p>W rezultacie zaskarżony wyrok jako słuszny należało utrzymać w mocy.</p>			
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwięźle o powodach zmiany			
5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	na nowo przewodu w całości		
Zwiążle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	W związku z nieuwzględnieniem apelacji wywiedzionej w imieniu oskarżonego przez jego obrońcę kosztami postępowania odwoławczego należało obciążyć oskarżonego L. K. – art. 636§1 k.p.k. W tym również opłatą za II instancję – art.3 ust. 1 w zw. z art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych.	
	7. PODPIS	
1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Uznanie oskarżonego L. K. winnym zarzucanego mu czynu i wymierzenie mu kary		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie		

	kwalfikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania	

	albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	